

Stijenj što tinja

Ovih smo dana u misnim čitanjima čuli ove riječi: „*Trske napuknute prelomiti neće, stijenj što tek tinja neće ugasiti.*“ (Iz 42,3) Prekrasne su to riječi. No, što one zapravo znače?

Ovdje je govor o *nama!* *Mi* smo ta napuknuta trska, *naše* je srce taj stijenj što tinja. Kad je zbor anđela slavio na Isusov rođendan „Boga na visinama“ dodali su i „mir na zemlji ljudima“. Kojim ljudima? „Ljudima dobre volje“, odn. „miljenicima njegovim!“ Evo, to smo mi. Vjerujem da svatko od nas, koliko god grešan bio, ima u svome srcu bar malo dobre volje, malo čiste ljubavi prema čovječanstvu te negdje i neizgašenu želju za mirom u cijelome svijetu. Vrlo prikladna slika koja zorno prikazuje tu želju i ljubav je „stijenj što tek tinja“. Zašto?

Stijenj što tek tinja ima dva svojstva. Prvo je da *samo* „tinja“, tj. da ne svijetli i ne grije poput žarkog sunca, već da svijetli vrlo slabo, skoro „jadno“. I upravo ta mala svjetlost odlčna je slika našeg srca, naše ljubavi. Koliko god mi mislili da smo puni ljubavi, da naše srce gori od ljubavi prema Bogu i bližnjima, naša djela ipak pokazuju suprotnu istinu, tj. da smo slabi, jadni i jedva da ispunjavamo svoju kršćansku dužnost, kamoli savršenu svetost. Kad pogledamo djela svetaca možemo se samo posramiti i stidjeti! Oni liče na čvrstu stjenu, a mi na „napuknutu trsku“!

Međutim, „stijenj koji tinja“ ima i drugo svojstvo, tj. da ipak „*tinja*“, tj. da ipak *svijetli!* Znači, on *je* svjetlost i svojoj okolini ipak *daje svjetlost!* A to je pak nešto divno i prekrasno! Jer koliko god velika bila tama i nepravda ovoga svijeta, ona nije uspjela ugasiti svu svjetlost i ljubav u našim srcima! Što to znači? To znači da nas Bog neće mrziti i kazniti zbog nesavršene ljubavi u nama, ili iz razloga što smo tako maleni, slabi i jadni, već naprotiv! Bog se raduje što se ipak nismo predali potpuno drugoj strani, tami, i što nismo odustali od borbe za dobro, za mir, za Boga i za njegovo Kraljestvo! I to Bog vidi! To Bog cijeni! To Bog nagrađuje! Sam Gospodin je rekao: „Ja sam istinski trs, a Otac moj - vinogradar. Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on siječe, a svaku koja rod donosi čisti *da više roda donese.*“ Što to znači?

To znači, draga braćo i sestre, da ima nade za nas! Da nas Bog neće „prelomiti“ poput „napuknute trske“, već da će nas čistiti poput loze, da će ta svjetlost koja je u nama rasti i postati još jača! Sve što Bog traži za početak jest mrvicu dobre volje, mrvicu ljubavi i mrvicu vjere! Zašto? Kao što može „mala vatra toliku šumu zapaliti“ (Jak 3,5), tako može i Bog pretvoriti malo zrno naše vjere u „veliko stablo“ (usp. Mt 13,32). A to je to što Bog toliko želi! „*Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo!*“ (Lk 12,49) On želi pretvoriti ljubav i vatru našega srca, koja samo „tinja poput stijena“, u jaki i žarki oganj Duha Svetoga koji se spustio nad apostole u obliku „vatrenih jezika“! Bog želi da gorimo od ljubavi! Bog želi rasplamsati ljubav našega srca! Bog želi da budemo „svjetlo svijeta“ i da zapalimo cijeli svijet njegovom ljubavlju!

Sve što za to trebamo, draga braćo i sestre, jest zrno vjere! Da vjerujemo kako Bogu nije ništa nemoguće, čak ni naše obraćenje i posvećenje! Ako smo mi slabi, Bog nije! Ako smo mi jadni, Bog nije! Ako smo mi nemoćni, Bog nije! Bog je svemoćan! Bog je vatra koja nikada ne izgara! Ako dopustiš da te ta vječna vatra kroz svoj poljubac očisti, onda ćeš i ti postati vatra i oganj koji će zapaliti svijet Božjom ljubavlju! A ljubav će donjeti ljudima mir na zemlji, a Bogu slavu na visinama! Amen.